

Sygn. akt V Kz 134/21

PR Ds. 695.2020

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Aleksandry Dąbrowskiej-Śnieg

po rozpoznaniu w sprawie **I. K.**, syna R. i J.

z domu K., urodzonego dnia (...) w K.,

podejrzanego o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 12 stycznia 2021 roku

o przedłużeniu stosowania wobec podejrzanego I. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 16 marca 2021 roku

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 275 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

1. zmienić zaskarżone postanowienie i uchylić stosowany wobec I. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania;

2. zastosować wobec podejrzanego I. K. dozór Policji

z obowiązkiem stawiennictwa raz w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce Policji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy w Kutnie na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył stosowanie wobec podejrzanego I. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 16 marca 2021 roku.

Postanowienie zaskarżył w całości obrońca, zarzucając relewantne naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- art. 258 § 2 k.p.k. poprzez nieuzasadnione, niepoparte jakimikolwiek obiektywnymi okolicznościami przyjęcie, że groźba wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności rodzi uzasadnioną obawę negatywnego wpływu na dalszy tok postępowania,

- art. 257 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że grożąca podejrzanemu surowa kara uzasadnia stosowanie tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy dla zapewnienia prawidłowego toku tego postępowania wystarczającym jest zastosowanie środków o charakterze wolnościowym,

- art. 263 § 2 k.p.k. poprzez przewlekłe prowadzenie postępowania przygotowawczego,

i wnosząc o zmianę postanowienia oraz zastosowanie wolnościowych środków prewencji procesowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Słuszny był zarzut obrazy art. 263 § 2 k.p.k.

Sąd I instancji właściwy do rozpoznania sprawy może przedłużyć tymczasowe aresztowanie ponad 3 miesiące, jeżeli ze względu na szczególne okoliczności sprawy nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w terminie zasadniczym (art. 263 § 2 k.p.k.).

Sąd a quo błędnie przyjął istnienie „szczególnych okoliczności sprawy” uzasadniających ponadnormatywne stosowanie izolacyjnego środka przymusu.

Przed wszystkim przypomnieć należy, iż Sąd Rejonowy w Kutnie postanowieniem z dnia 14 października 2020 roku przedłużył już raz tymczasowe aresztowanie na 3 miesiące (k. 479).

Od tego czasu:

- w dniu 22 października 2020 roku Prokurator uzyskał opinię co do odczytania danych z aparatu (k. 519),
- w dniu 21 grudnia 2020 roku dokonano oględzin telefonu podejrzanego (k. 556),
- dnia 29 grudnia 2020 roku przesłuchano P. W. (k. 574),
- dnia 30 grudnia 2020 roku przesłuchano Ł. T. (k. 570)
i T. S. (k. 580).

Częstotliwość przedsięwziętych czynności nie potwierdza przekonania Sądu Rejonowego, jakoby postępowanie przygotowawcze przebiegało sprawnie.

Już Sąd Rejonowy dostrzegł także, iż „w toku śledztwa konieczne jest przede wszystkim przesłuchanie osób wskazanych przez I. S., na co wskazywał Sąd stosując tymczasowe aresztowanie, a co nie zostało jednak do tej pory wykonane” (k. 8).

Upatrywanie przez Prokuratora konieczności przedłużenia tymczasowego aresztowania w postawie samego podejrzanego („nie podał kodów (...) do swoich telefonów, konieczne stało się powołanie biegłego” k. 20dw. wniosku Prokuratora) jest bezpodstawne. Wszak oskarżony nie ma obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść (art. 74 § 1 k.p.k.).

Podkreślić wypada, że podejrzany pozostaje pod zarzutem popełnienia jednego czynu o nieskomplikowanej konstrukcji prawnej i faktycznej. „Jeśli (...) chodzi o okoliczności przyszłe, np. zatrzymanie innych osób, ich przesłuchanie, sporządzenie wobec nich zarzutów (...) to ze względu na ich niepewny charakter, uniemożliwiają sądowi ocenę ich wpływu na niemożność ukończenia postępowania” (postanowienie SA w Katowicach z 21.22015r., II AKz 15/15).

„Nie jest praworządne, by śledztwo prowadzić dowolnie długo, a jest niedopuszczalne, by je przeciągać, gdy stosowane jest tymczasowe aresztowanie. Trzeba mieć na uwadze, że oprócz śledztwa do ewentualnego skazania za przestępstwo potrzeba jeszcze rozprawy głównej, a czynności te trzeba pomieścić w okresie dwu lat, ograniczającym stosowanie aresztowania (art. 263 § 3 k.p.k.). Zakończenie śledztwa trzeba przewidywać już wtedy, gdy się je wszczyna, a w każdym razie gdy uzyskuje się tymczasowe aresztowanie. Jeśli mimo to nie planuje się zakończenia śledztwa, nie ogranicza jego zakresu poprzez wyłączanie nowych wątków do odrębnego prowadzenia, to aresztowanie nie służy

zakończeniu śledztwa, zatem nie jest celowe, a przeto nie powinno być stosowane” (postanowienie SA w Krakowie z 2.9.2008r., II AKz 445/08, Lex 471759).

Wobec przyjęcia, że stosowanie tymczasowego aresztowania powinno ustać, Sąd Okręgowy nie odnosi się do pozostałych zarzutów (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze to, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego czynu celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.